

[Paul Møller.]

kan, på den konservative folketingsgruppes vegne til regeringen at lægge sin arbejdsform om. Den må forberede folketingets arbejde, men ikke foregribe folketingets afgørelse. Kun ved frie forhandlinger i folketinget, ubundet af udentings kræfter, kan folketingets styrke genvindes og folkestyret blive en realitet. Hvis regeringen ikke vil det, kommer den dag, da det ikke længere er muligt at fastholde folketingets kvalitative sammensætning. Hvis en sekretær i en hvilken som helst interesseorganisation ved, at han udøver større reel indflydelse på landets økonomiske politik end et folkevalgt medlem af tinget, så bliver dette skæbnesvangert for vort folkestyre.

En samling med meget små positive resultater er nu tilendebragt; en samling, der satte folketinget i skammekrogen, er slut. Det er ikke bare regeringens sag, men det er tingets sag på ny at hævde sin ret til at være landets lovgivningsmagt. Hvis tinget vil det, kan der atter skabes et politisk demokratisk apparat, der virker efter sin og forfatningens hensigt og ikke bliver afhængigt af en regerings forgodtbefindende.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne opfordre regering og folketing til, når vi mødes næste gang, alvorligt forinden at have overvejet at føre dette tings anseelse sådan op, at vi kan træffe de afgørelser, der skal træffes, og således, at der skal forhandles i dette ting, hvorved vi får det politiske apparat, der alene er forudsætningen for at komme igennem økonomiske kriser.

Baunsgaard: Her ved folketingets afsluttende politiske debat føler jeg trang til at gøre et par personlige bemærkninger og vil gøre det ved allerførst at minde om datoen. Vi skriver i dag den 9. juni; det vil sige, at der igen bliver mindre end 4 måneder fra folketinget slutter sit arbejde, til vi mødes igen til det nye folketingsår. I de år, jeg har haft den store ære at være medlem af folketinget, har det hvert år været det

samme. Der er på forhånd fra alle sider udtalt ønske om i år at slutte tingets arbejde til pinse; enkelte har naivt ment at kunne anføre den 1. maj som slutdato, naivt, fordi vi hvert eneste år trods alle gode ønsker er kommet langt hen på sommeren, inden tinget tog ferie. Sådan som det er gået i år, er det ikke en undtagelse; det er reglen, vi følger. Det er tilsyneladende ikke muligt trods alles gode vilje at undgå denne udstrækning af arbejdsperioden til ind i juni. Må det derfor være mig tilladt at henstille til regeringen og tingets præsidium i fællesskab, at man fremover ved løfter til forskellige sider om lån af Christiansborg tager hensyn til dette forhold. Vi havde for nogle år siden en forsinkelse på grund af en NATO-konference. I år gentog dette sig ved udlån til en handelskonference. Kan de meget lange samlinger ikke undgås, så burde der i hvert fald vises tingets medlemmer det hensyn, at man ikke af grunde, der er folketingets arbejde uvedkommende, skaber yderligere forsinkelse.

Når jeg har fremdraget forholdet med de lange samlinger, som jo så ofte har været omtalt, uden at det har hjulpet, er det, fordi jeg ikke kan undlade at give udtryk for store betænkeligheder over for de reelle arbejdsmuligheder, man under disse betingelser giver demokratiet. Den opfattelse, der, så vidt jeg har forstået det, deles af alle partier her: at folketinget skal være et udsnit af hele befolkningen, er det ikke muligt at forene med den praksis, der er blevet den gældende. Forudsætningen for, at alle befolkningsgrupper har en reel mulighed for at blive repræsenteret i folketinget, må være den, at arbejdsformen bliver en sådan, at en vis tilknytning til medlemmernes hidtidige virksomhed kan bevares. Det er i dag næsten for alle en umulighed, i hvert fald for dem, der ikke er bosat i hovedstadsområdet. Jeg er af den opfattelse, at det er folkestyrets forudsætning, at de to ting, erhverv og politisk arbejde, gives en mulighed for at kunne forenes. I modsat fald bliver repræsentationen i